

kakršne je čaral čopič Fra Angelica, zapoje pa tudi ljubka razgibanost Rafaelovih slik. Sardenkov verz ni izraz kakšne hladne, bele lepote, je živ in kipeč. Kot zelen bršljan se ovije starih, napol razpalih stebrov in amfiteatrov, prič davne Rome antice in Rome alme, poljublja svete sledove Rome sante, prisluhne utripom Rome moderne (Emilia, Piazza del popolo, Candida, Dvojni model, Z rožnega trga itd.) in mogočno zapoje Romi eterni v slavnostnem Magnificatu sv. Cerkvi — nazivi, s katerimi je pesnik svojo zbirko razdelil na cikle, ki je tudi s te strani veliko bolj smotrno urejena kot v prvi izdaji.

Knjigi je napisal uvod znani prevajalec iz slovenske književnosti in Sardenkov prijatelj prof. Umberto Urbani. Pesnik sam pa je dodal še svoje rimske literarne spomine, kjer govori tudi o italijanskih pesnikih, ki so vplivali nanj, kot Petrarca, Ada Negri in Pascoli.

Čeprav je knjiga izšla v času in razmerah, ki poeziji niso naklonjene, predstavlja vendar Roma v novi izdaji pozitivno obogatitev slovenske vezane besede in predstavlja Rim iz njegove prave, večno-katoliške perspektive.

Severin Šali.

Silvin Sardenko: Mlajši sin v pesmi in podobi. Svetopisemska prilika. Izdal Glasnik presv. srca Jezusovega. Ljubljana 1941.

Ob 140 letnici nemškega slikarja Jožefa Führicha je Silvin Sardenko na pobudo našega arhitekta Plečnika, ki ga je opozoril na Führichov slikarski cikel »Der verlorene Sohn«, napisal svojega »Mlajšega sina«, ki ga je sicer samostojno izvedel po svetopisemski priliki, ga izdal v prikupni knjižici in opremil z osmerimi slikami gornjega umetnika.

Pesnitev sama obsega s predomislekom vred 19 pesmi, ki jih je pesnik razdelil v osem skupin z naslovi: sproščen — zaslepljen — izgubljen — zapuščen — ponižan — skesan — oživljen — najden, kar je obenem tudi vsebina »mlajšega sina«, ki nam je sicer bolj znan pod imenom »izgubljeni sin«. To so pesmi, ki — razen predomisla — obsegajo po šest kitic s prestopnimi ali oklepajočimi rimami; pesmi, ki so menjaje zapete v jambski, trohejski in daktilsko-trohejski meri, kar prinaša v celotno zgradbo gotovo mero pestrosti in razgibanosti.

V pričujoči pesnitvi se je Sardenko dovolj strogo držal svetopisemske prilike, zato v pesmih samih ne zasledimo kake subjektivnosti, neposredne emocionalnosti ali dinamike. Svetopisemski tekst, iz katerega je jemal citate kot naslove posameznim pesmim, mu ni dovoljeval prevelikega razmaha, zato je Sardenko ponekod tog, nesproščen, nekako hladen in na nekaj mestih le malo dvignjen nad navaden pridigarski ton. Temu primerno je tudi nastrojenje, ki ga je zanesel v pesmi. Jezikovno, stilistično in oblikovno Sardenko v njih ni odkril novih svetov, kar pa končno tudi ni bil njegov namen.

V splošnem je »Mlajši sin« prijetno berilo, ki nam s preprosto, a pojočo besedo predstavi zgodbo izgubljenega sina, njegov prešeren odhod v tujino in skesan povratek v očetovo hišo; pesnitev, v kateri je rahlo prikrita vzgojna tendenca, ki pa bo v bralcih, ki za božjo besedo svojih src nimajo zakrknjenih, našla svoj odmev in uspeh.

Führichove podobe pa so zase umetnina ter imajo v tej knjižici primarno mesto in pomen, kajti Sardenkov tekst jih samo spremlja. 140 letnico velikega cerkvenega slikarja pa so s tem Slovenci lepo počastili.

Jože Dular.